



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně : **M. N.**, st. příslušnost Kazašská republika, zastoupená JUDr. Jarmilou Bajarovou, advokátkou se sídlem Matiční 730/3, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému : **Ministerstvo vnitra České republiky** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10.9.2008 č.j. OAM-718/VL-07-ZA07-R2-2006, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Odměna advokátky JUDr. Jarmily Bajarové se určuje částkou **5.760,- Kč**, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 30- ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně žalobou podanou v zákonné lhůtě napadla v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného a domáhala se přezkoumání napadeného rozhodnutí, poté jeho zrušení a vrácení žalovanému k dalšímu řízení. Uvedla, že správní orgán porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Současně žalovanému vytýkala porušení ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť má za to, že splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že neuvedla podstatné relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Jestliže žalovaný tvrdí, že v praktikování náboženské víry žalobkyni žádným způsobem bráněno nebylo, neboť náboženské obřady vykonávala doma, pak v důsledku takového názoru žalovaný upírá možnost udělení mezinárodní ochrany z důvodu pronásledování kvůli náboženství všem žadatelům, kteří vykonávají náboženské obřady v soukromí na neveřejných místech. V žalobě poukázala také na silné potlačování svobody tisku v Kazachstánu podléhající státnímu dozoru. V průběhu řízení předložila žalobkyně oddací list vystavený matrikou Magistrátu města Havířova, podle kterého uzavřela dne 9.12.2011 sňatek s ruským občanem Zelimkahn Makhaevem narozeným v Ačchoj – Martan, Rusko, kterému rozhodnutím žalovaného ze dne 13.11.2006 byla udělena doplňková ochrana na dobu 15 měsíců ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Manžel žalobkyně pak přípisem ze dne 16.1.2012 požádal o prodloužení doplňkové ochrany s tvrzením, že mu i nadále hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 29.10.2008 popřel oprávněnost žaloby, odkázal na svůj správní spis, zejména na výpovědi žalobkyně ve správním řízení a na samotné vydané rozhodnutí s tím, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a ustanoveními správního řádu. Žalovaný neuznává oprávněnost námitky žalobkyně co se týče výběru podkladů pro rozhodnutí, neboť sám vyšel z dostatečného množství aktuálních a reprezentativních informací, které popisují situaci v Kazachstánu s přihlédnutím ke specifiku případu žalobkyně a k možnostem návratu neúspěšných žadatelů o azyl. Protože žalovaný neshledal ani důvody udělení mezinárodní ochrany či humanitárního azylu ani tzv. doplňkové mezinárodní ochrany, rozhodl o jejich neudělení zároveň i podle § 13, § 14, §14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný proto navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 10.9.2008 č.j. OAM-718/VL-07-ZA07-R2-2006, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 nebo § 14, ani § 13 a stejně tak § 14a a § 14b zákona.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17.6.2006 sepsané formou pohovoru odpověděla na otázku, z jakého důvodu opustila svou vlast to, že byla vystavena urážkám ze strany sousedů a lidí na ulici a psychickému nátlaku ze strany policie. Policie k ní chodila domů a prověřovala ji. Musela se neustále ospravedlňovat, když byla nařčena, že se schází s nějakou skupinou lidí. Žalobkyně žila v dostatku, měla dům i zahradu a přebytek úrody prodávala. Policisté si toho byli vědomi a požadovali od ní peníze za to, že ji nechají v klidu žít. Policistům se rovněž nelíbilo, že se řídí náboženstvím v otázce voleb, podle své víry nemají chodit volit a věří pouze v Aláha. Do vlastnoručně psaného prohlášení rovněž žalobkyně uvedla, že žádá o azyl, protože ji utiskovali kvůli náboženství, které vyznává. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 7.7.2006 byl s žalobkyní proveden pohovor k důvodům žádosti o udělení azylu. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobkyně opakovala stejné důvody své žádosti jako výše uvedené. Blíže rozvedla, že v květnu 2006 po přijetí islámu byla občany dotazována, proč na veřejnosti nosí tradiční oděv a přestala navštěvovat mešitu. Někdy se s nimi i pohádala a vnímala to jako způsob útisku. V květnu 2006 byla navštívena příslušníky policie, kteří ji označili za wahabitku. Požadovali po ní finanční částku, jejíž vydání ji mělo zajistit klidný život. Žalobkyně jim požadované peníze předala a poté byla policistou vyšetřována v souvislosti s krádeží počítačů v kavárně. Když byla posléze během návštěvy u sestry opět kontrolována policií, neměla u sebe doklady a musela v doprovodu policisty odejít domů a doklady mu vydat. Následně, když si je přišla vyzvednout, bylo jí řečeno, že se doklady ztratily a že jí za zaplacení poplatků budou vystaveny nové. Žalobkyně uvedla, že kromě toho žádné jiné problémy v Kazachstánu neměla. Připustila, že policejní orgány tak činily z bezpečnostních důvodů, avšak způsob jejich jednání s ní považovala za urážku. Na jejich jednání si však nikde nestěžovala. Správní spis také obsahuje informace o zemi původu žalobkyně Kazachstánu, které jsou v odůvodnění žalovaného uvedeny a to v Výroční zpráva MZV USA o svobodě vyznání za rok 2006 v Kazachstánu ze dne 6.3.2007, informace Výboru pro lidská práva hospodářské a sociální rady OSN z března 2006, Informace UNHCR č.j. OAM-569/2006 ze dne 18.5.2006 a informace MZV č.j. 117038/2007-LP ze dne 28.5.2007. Z těchto zpráv bylo zjištěno, že v případě návratu osob, které žádaly v zahraničí o azyl, nehrozí ze strany státních orgánů Kazachstánu žádný postih a dále, že ústava definuje Kazašskou republiku jako sekulární stát. Celkové přátelské vztahy mezi náboženskými skupinami ve společnosti přispívaly ke svobodě vyznání. Vláda vyzvala představitele dvou nejvíce zastoupených náboženství, islámu a ruského pravoslaví, aby se společně zúčastnili některých oficiálních státních akcí. V červenci 2005 byly přijaty novely zákona o náboženství, které omezily zákonné

mechanismy chránící svobodu vyznání. Podle tohoto zákona se náboženské skupiny musí zaregistrovat u centrálních státních orgánů a rovněž v jednotlivých krajích, kde mají kongregace. Většina náboženských skupin včetně menšinových a netradičních denominací uvedla, že v praxi tyto novely nemají žádný podstatný vliv na náboženské aktivity. Avšak nezaregistrované náboženské skupiny uvedly, že došlo ke zvýšení počtu soudních žalob podaných proti nim a ke zvýšení částek pokut ukládaných za to, že nejsou zaregistrované. Pozorovatelé se domnívali, že pracovníci bezpečnostních orgánů neoficiálně sledovali některé náboženské aktivity, zejména kázání muslimských imámů, avšak neobjevily se žádné zprávy o tom, že by se jakékoli sledování projevovalo rušivými zásahy nebo šikanováním. Vláda se snažila podporovat náboženskou snášenlivost ve svých řadách. Ministerstvo vnitra pořádá semináře pro své policisty o citlivém přístupu k náboženským menšinám. Výchova k lidským právům zajišťovaná pro policisty nevládními organizacemi ve spolupráci s vládou zahrnovala informace o náboženských právech zakotvených v zákonech.

V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě že je osobu bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Nebylo prokázáno, že žalobkyně opustila Kazachstán z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Z uvedených informací o zemi původu žalobkyně Kazachstánu vyplývá zejména, že současná situace nezávislých muslimů, kteří se nazývají „praví muslimové“, a kteří dávají přednost organizování vlastních bohoslužeb na soukromých místech a odmítají navštěvovat mešity, je taková, že k žádnému nátlaku ani perzekuci nedochází, ale existuje stálá kontrola těchto osob ze strany státních orgánů dbajících na dodržování zákonů. K těmto kontrolám dochází vzhledem k tomu, že tito muslimové jsou podezřelí v organizaci Hizb-ut-Tahrir, která byla v Kazachstánu zapsána na seznam extremistických organizací či v jiných zakázaných organizacích. Dochází k policejním kontrolám, avšak není prokázáno, že obavy žalobkyně, že by v případě návratu do země původu byla uvězněna, jsou opodstatněné. Z výroční zprávy MZ USA vyplývá mimo jiné to, že pokud by žalobkyně v případě návratu pokračovala ve své víře prostého věřícího vyznávajícího čistý islám, mohla by v této víře pokračovat. Uvedená zpráva také nemá informace o tom, že by Výbor pro národní bezpečnost nebo policie narušovala setkání těchto věřících v soukromých obydlích. Naopak z informací UNHCR vyplývá, že nezávislí muslimové mohou v zásadě svobodně organizovat své bohoslužby na soukromých místech, avšak mohou také počítat s tím, že takové místo může navštívit policie, zejména pokud by některý z věřících byl podezřelý z členství v Hizb-ut-Tahrir; ten může být pravidelně policií navštěvován a kontrolován. Z uvedeného i z obsahu správního spisu tedy vyplývá, že žalovaný

nepochybil, když podle shora citovaného ust. § 12 zákona o azylu žalobkyni azyl neudělil. Z výše citovaných důkazů totiž není možno dovodit závěr, že by žalobkyně v souvislosti s praktikováním tzv. „čistého islámu“ byla pronásledována, naopak v tomto svém projevu nebyla žádným způsobem vážně omezena. Žalovaný také nepochybil, když neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle ust. § 13, § 14 zákona o azylu, neboť pro udělení azylu dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti a ostatně žalobkyně porušení těchto zákonných ustanovení v žalobě žalovanému ani nevýtýká.

Stejně tak nebylo přisvědčeno námitce, že jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany. Ustanovení § 14a zákona o azylu obsahuje důvody udělení doplňkové ochrany. Tato se udělí v případě, že cizinec nesplňující důvody pro dělení azylu by v případě návratu do své vlasti byl ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy podle odst. 2 cit. ustanovení a nemohl by nebo by nebyl ochoten vyžít ochrany státu, jehož je státním občanem. V případě žalobkyně však takové nebezpečí nehrozí a toto nebezpečí nelze spatřovat v obavách z pronásledování z náboženských důvodů, konkrétně bránění v praktikování náboženské víry z důvodů shora uvedených. Byla-li v tomto směru žalobkyně dotčena ve svých právech, pak se mohla a měla domáhat pomoci u příslušných kompetentních orgánů Kazašské republiky, což jak sama uvedla neučinila. Stejně tak poukaz na omezení svobody tisku v Kazachstánu nepovažuje krajský soud za důvodný žalobní bod, ale spíše účelové tvrzení, neboť o takovém omezení, které by se týkalo bezprostředně samotné žalobkyně se v průběhu správního řízení vůbec nezmínila a v žalobě ani blíže nerozvedla. Žaloba obsahuje citaci jednotlivých ustanovení správního řádu, které měl žalovaný v průběhu správního řízení porušit. Tato vytýkaná porušení jsou uvedena v žalobě ve zcela nekonkrétní a přezkoumatelné podobě a navíc ze správního spisu žalovaného, jak krajský soud zjistil, žádné takovéto porušení procesně právních předpisů nevyplyvá. Dle názoru krajského soudu si žalovaný naopak pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladů a skutečností, zejména ze samotné žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru zaměřeného právě k důvodů této žádosti, jakož i veškeré dostupné informace o zemi původu žalobkyně. Na takto zjištěný skutkový stav pak žalovaný aplikoval příslušná zákonná ustanovení.

Po provedeném řízení soud ze shora uvedených důvodů žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil.

Ustanovené advokátce žalobkyně byla přiznána odměna za zastupování žalobkyně v tomto řízení v celkové výši 5.760,- Kč, představující odměnu za dva úkony právní pomoci po 2.100,- Kč a dva režijní paušály po 300,- Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění s připočtením 20% DPH 960,- Kč.

Výrok o nákladech státu je odůvodněn § 36 odst. 2 s.ř.s. podle kterého náklady s přibráním tlumočnicka platí stát

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu právnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 16. února 2012

**samosoudce
JUDr. Petr Indráček**